

Turbók Attila

Tudósítás egy snájdig könyvbemutatóról

„Mikor a branyiszkói dobok legurultak az orfeumokba”
Nagy László

A zsúfolt díszteremben recsegték a székek.
A hallgatóság figyelme is lanyhult.
A neves közgazdász, hallva a mocorgást,
kurta végszóval zárta le a témát:
*„a legkiszámíthatóbb jövő
a permanens világválság”,*
biccentett és hűvös grimasszal elhagyta a termet.
Az ajtó lengé léghuzatában
vele suhant
a zöldhasú papírszörny, a dollár.
Csupán a tőke jótékony(?) szelleme
maradt a teremben.
No és a közönség.
Szót kért a halk beszédű elnök:
*„Meglepetés vár reánk, urak!
Szenteljünk rá még egy röpke órát.”*
És ekkor, mintha Radetzky-marsra,
bevonultak a snájdig nemzetőr-legények!
A mosolyukról látszott, nem keretlegények.
(Fülett, figyelt a kölcsönkért közönség.)
Elöl az író (civilben nemzetőr) messzi bajor földről,
mögötte tábornok úr, díszegyenruhában,
végül a hős nagymami (szintúgy egyenruhában),
októberben még gyerek, sorban állt a péknél,
ám rögvest nagyleánnyá serdült,
mihelyt az első sorozat eldőrdült.
Futtában még lopva visszanezett,
de a füstön kívül nem látott semmit.
Megőszült büszkék, hatvan év múltán bátrak!

TURBÓK ATTILA (1943) költő, újságíró. Utóbbi kötete: *Elsüllyedt tanú* (válogatott és új versek, Hét Krajcár Kiadó, 2021).

Leghátul ülök, tisztán látok mindent.
(No, ja, a távlat, térben, időben...)
Gyémántcsiszolású látvány,
operett-tökély.
A zubbony mellkasban jól szabott, feszül.
Harmonikázik a bordó csíkú nadrág.
Sarzsik, kitüntetéseik!
A lényeg a könyv, a hősi mű.
„Vérrögös önéletírás”, hümmögél az író
jókedvűen: „...ha ott, a bajor udvarház
lombsátra alatt
nem íródik meg ez a Nobel-díj-várományos munka
(hessent szerényen),
aligha tudna a szétzilált jelen
a robajos magyar múlt
sebesvonatáról, az 1956-os járatszámúról,
igaz, lekéstem, így hát
gyalog kellett nekivágnom
a nyitott országhatárnak.”

A mű, a korszakos, a vérrögös –
szelleng a kicsalt elismerés
a paradús teremben.
Lesz párja legalább
a hányatott sorsú Sorstalanságnak.

Heuréka! Vastaps!

*

A bajor rendszámú kisbusz ajtajánál
puszik, köszöngetések.
„Imádunk mindenkit, máskor is jövünk!”
(A jármű hűvös rakterében
sorsára vár
az állófogadásról eltűnt
három tál hidegszendvics.)

Kispesti idill

Csak nyáron élek itt, Wekerle-telepen,
ahol már nincs se gyár, se bánya, sem üzem.

A dús lombok alatt édeni nyugalom,
sütkérező gyíkok a forró házfalon.

A főtér csupa zöld, két tág székely kapu
öleli körbe, mint anyját boldog fiú.

Wekerle szobra áll a szökőkút mögött,
és Kós-idézetek a gyepen mindenütt.

Egy messze tűnt világ, gondolnád, ám íme,
gyermeksereg zsibong, a cukrászda tele.

Babakocsik fölött matatnak kismamák,
szép tündérkert a tér, modern mesevilág.

Szívem megnyugszik itt, a csöndben elpihen,
magnesként vonz ide tünődés, szerelem.

A ház emeletén szorgos tündér lakik,
nyugdíjas lenne már, ám mégsem nyughatik.

A belvárosba jár, ott gyógyít, ott kezel,
s ha éppen nincs beteg, sétálgat, énekel.

Legtöbbször este ér kimerülten haza,
falépcső-reccsenés, léptei szűrt zaja

ugrat ajtóhoz és nyitom nagy-boldogan,
mosollyal elborít, jónak érzem magam.

Táskából kipakol, vizslatom, mit hozott,
gyermekként lestem így, anyámra gondolok.

Itt harsányabb az est, asztalon bor, kenyér,
s ha jön az éjszaka, mindennél többet ér.

Ha félek, megsegít, érinti hús kezem,
az álmok rémeit véle elviselem.

Néha, ünnepnapon, ízléssel megterít,
Erdélyből hozta szép, mázas tányérjait,

ülünk, eszünk, mint két meghiggadt, hű öreg,
koccintunk mellé, majd kisebb-nagyobb szünet

közé csempésszük a komótos, mély nyelést,
mint akik ismerik egymás lélegzetét.

Három arc

Az egyik arc a tiszta fényé.
A megjárt poklok lángja hamvad.
A kényszerhit növelte fénnyé.
Tűzből tért arc, tűzálló alkat.

A második? Vadóc csikóé.
Dilemma nincs, sem méla kétely.
A tetterő, a néma támpont,
harcosság izzásával ér fel.

A harmadik álcás királyfi.
Szerencse tornyában bolyongó.
Örök fent-lent. Művész, de egyben
légpárnán csellengő csavargó.

Ha kérdezed, mi közös bennük?
Mindhárom arc vérem szülötte.
Vibrálás. Csönd. Viharzás. Felhő.
Vértjükben lépnek majd helyemre.